כל קרבן שאינו על מזבח החיצון כשלמים. שלמדנו מהם פיגול לכל הזבחים אין בו משום פיגול לקמן בפרק בית שמאי (דף מג.): **בחטאות החיצונות.** אינה מפגלת יג) דלא כתיב בהו וטבל אלא ולקח הכהן מדם החטאת באצבעו יד) והיא לקיחה קבלה היא ומינה ילפינן קבלה לקמן באיזהו מקומן (דף מח.): **איצטריכא מהו דתימא הואיל וכתיב ולקח.** דמשמע הוא בעצמו יקח: **ואי אתי קוף ורמי להו אידיה.** על אצבעו בעי מיהדר ומשקל אלמא ולקח נמי אאצבעו קאי שיטבול אצבעו אימא כמאן דכתיב וטבל דמי: **להכי לא כתביה** יד) **טבילה.** בהדיא אלא כתב קבלה טו) ומדסמיכיה אאצבעו טז) ונתן הוא דליף יז) לטבול אצבעו שלריך ליקח בעצמו ולטבול יח) דמשמע הכי דלא תהא טבילת אצבע עבודה יט) משום בהן לפגל מדלא אחשבה קרא להצריכה בפירוש כ) ומשמע הכי שלריכה היא לטבול בחטאות כא) (1) החיצונה ולא דליפשקל קוף ולירמייה לדם על האצבע דבעינן לקיחת אצבע מעליותא דולקח נמי אאצבע קאי: **שאי אפשר לבטלה.** כב) דלאו אורח ארעא לשחוט בהיכל ועל כרחו הוא שוחטו בעזרה ומוליכה בהיכל לקרנות מזבח פנימי ולהזאת פרוכת: **כל שאינו.** כל קרבן שאין מתן דמו על מזבח החיצון לאפוקי חטאות הפנימיות וקס"ד דה"א לפסול דשלא לשמו: **מודה הוא** כג) **לפסול.** נהי דאין בהן פיגול להתחייב כרת על אכילתו אבל מודה הוא דמחשבה חוץ לזמנו פוסלתו מק"ו. והכי נמי הוה מלי לתרוצי ליה אין במחשבה שלא לשמו קיימינא דפסלה בהו אלא דבעי רבי יוסי בר' חנינא לאשמועינן דמחשבת חוץ לזמנו פסלה בהו לר"ש: **חוץ לזמנו הפוסל בשלמים כו'.** ומיהו כרת לא נפקא לן בו מינה דהא ק"ו מכח שלא לשמו אתי ודיו להבא מן הדין להיות כנדון: **חוץ למקומו מנא לן.** דהא חוץ למקומו נמי בשלמים כתיב ומייתיהו גמרינן לכל הזבחים ולר' שמעון דלא גמר מייתיהו אלא חילוות כמותן מנ"ל דפסלה בפנימיות: **אי מחוץ לזמנו.** במה מלינו: **אי משלא לשמו.** ובק"ו כדלעיל: **שכן נוהג בבמה.** [בקרבן במת יחיד בשעת היתר הבמות שהרי שנוי קדש הוא תאמר בחוץ למקומו דלא שאין מחילה בבמה] וכל הבקעה מקומו עד סוף העולם: ומשני **שלא לשמו כמאי נוהג.** באיזה קרבן אתה מולא פסולו בפסח וחטאת והני בבמה לא קרבי דתנן לקמן (דף קיז.) כל הנידר ונידב קרב בבמה ושאינו נידר ונידב אינו קרב בבמה: **ואיצטריכא לימא.** חוץ למקומו מחוץ לזמנו אתי ולא פרכינן שכן כרת דהיקשא הוא דאיתקש חוץ למקומו לחוץ לזמנו בפ' שני (לקמן דף כח.) בקרא אחרינא כג) דאמרינן אם האכל יאכל ביום השלישי זה מחשבת חוץ לזמנו לא יחשב לו פיגול יהיה קרא יתירא הוא לאתויי חוץ למקומו וכיון דאיתקוש גמרינן מהדדי ואין משיבין על ההיקש: **אמר רבא אמ"ל ר' שמעון סבר לה כבריה דאמר.** לקמן בפ' שני (דף כ.): **בין האולם למזבח לפון.** חלק לפוני שבעזרה שבין האולם ולמזבח אע"ג דלא קרינן ביה על ירך המזבח לפונה דהא במערבו של מזבח הוא הוי לפון לענין שחיטת קדשי קדשים: **אין מחשבה מועלת בחטאות** כד) **הפנימיות.** אפילו לפסול: **אלא מפתח האולם ולפנים.** שאם חישב בהולכת הדם ממקום שחיטתו עד האולם אינה מחשבה שהרי אפשר לבטל הולכה זו לשחוט אלא פתח האולם אבל מי סבר כרבי יוסי דפליג אדרבי אלעזר בר' שמעון ואומר אין לפון אלא כנגד המזבח מקיר המזבח כה) לפוני עד כותל העזרה לפונית הויא לה עבודה שאין יכול לבטלה דהא חטאת טעונה לפון לשחיטתה דכתיב במקום אשר תשחט העולה וגו' [ויקרא ו] ולפון בעולה כתיב [שם ט]: **ואמ"ל.** ר' שמעון סבר לה כר' יהודה דאמר לקמן בפ' קדשי קדשים (נט.) תוך עזרה מקדש כל רלפת העזרה בין האולם ולמזבח מקודשת להקטיר חלבים כמזבח עצמו דכתיב [מ"א ח] ביום ההוא קדש המלך את תוך החצר ותניא לקמן (נט.) דבריה ככתבן דברי ר' יהודה: **אין מחשבה מועלת.** לר' שמעון בהולכת בזיכי לחם הפנים שהן מתירין את הלחם כדם המתיר את הבשר וכקומץ המתיר את השייריס והלחם מתפגל במחשבת עבודת הבזיכים הואיל והן מתירין רבי [ב] שמעון אי כרבי יהודה סבר לה אין מחשבת הולכה מועלת בה לפסול אלא מפתח היכל ואחוץ משהגיע לפתח היכל עד שמגיע ליציאת אולם לרלפת העזרה שלפנין דבבל ההיכל לא מהניא מחשבה שהרי כל ההיכל כשר להושיב שם שלחן לסדר עליו עד הפתח ואולם כי עזרה [ג] סבירא לן ומן האולם ולחוץ נמי לא מהניא מחשבה בהולכה שהרי אפשר להקטירו על רלפת העזרה מיד אם ירלה נמלאת הולכתו עד המזבח שלא לצורך: ה"ג **ואמ"ל סבר רבי שמעון קדושת אולם והיכל חדא היא אין מחשבה מועלת אלא מפתח אולם ולחוץ.** כלומר ר' אמות של עובי כותל פתחו של אולם דבבל חללו של אולם לא מהניא דכפנים דמי וחוץ לפתח לא מהניא דאפשר להקטיר שם: **ואמ"ל סבר לה חוץ פתח האולם לפנים אין מחשבה מועלת אפילו פסיעה שלימה אלא כדי הושטת ידו.** עומד בפתח האולם ומושיט ידו לרלפה היינו הולכה ומהניא בה מחשבה: הכי גרסינן **ואם תמלי לומר הולכה שלא כדרך לא שמה הולכה אין מחשבה מועלת כלל.** דהא הושטת ידו הולכה שלא בדרך היא: **ויזרקו הכהנים את הדם מידם.** [מידם] של שוחטין משמע ושוחטין זריס הינהו ואשמועינן דקא שהזריס לוקחין אותו מיד המקבל ומוליכין אותו לזרוק בח):

מודה היה לפסול מקל וחומר. מכאן מתרלים ההיא דפ' המזקין (גיטין דף נד: ושם) דקאמר ר' יוסי כהן גדול ביום הכפורים יוכיח דכי אמר פיגול מהימן ור' יוסי סבירא ליה כר"ש בפ' הקומץ זוטא (מנחות דף יד.) דאין פיגול אלא בדבר הנעשה על מזבח החיצון ולמאי דאמר הכא דמודה הוא לפסול ניחא דפיגול לאו דוקא ועוד יש לפרש היינו שלא לשמה ולא נהירא יט): **ומה שלא לשמן שלא כו'.** תימה מה לשלא לשמן שכן נוהג בד' עבודות תאמר בחוץ לזמנו שאינו נוהג אלא בזריקה וכי האי גוונא פריך לעיל (דף ד.) (מה לחוץ לזמנו שכן כרת) כט) ויש לומר דאי הוה פריך הכי הוה עביד ק"ו משנוי בעלים דהוי כ) כפיגול בזריקה ומיהו קשה מה לשנוי בעלים שכן פוסל בזביחה בפסח לא) בזריקה לחודיה וי"ל דשלא לשמן יוכיח וילפינן במה הלך משנוי קדש ושנוי בעלים: **הג"ה תוך עזרה מקדש.** טעמא דרבי יהודה לקמן בפרק קדשי קדשים (דף נט.) ולריך לדקדק לר' יהודה כיון דעזרה מקדש לא) היכי משכחת לה בפסולין דאם ירדו לא יעלו וי"ל דמשכחת לה [באותם] דירדו בלשכה או באולם או על גבי דף ועליה לב) מאויר דאמר פ"ב (לקמן כו.) תלה ושחט פסול מ"ג שחט על הרלפה ואח"כ נתן על הדף דאשתא ירדו ג) וי"ע דלקמן לג) (דף קכ.) מבעיא להו ירדו מהו שיעלו [וי"ל דשחט על הרלפה ואח"כ נתן על הדף] לד) ועוד יש לומר דמודה רבי יהודה בדמיס לקמן (נט.) דבעי מזבח והדם לא עלה ברלפה ותו דלשון אם עלו דנקט היינו לדינא דקודם לאתא לב) דוד וקדים רלפה וקודם בנין שלמה. הג"ה:

מודה היה לפסול מקל וחומר. מכאן מתרלים ההיא דפ' המזקין (גיטין דף נד: ושם) דקאמר ר' יוסי כהן גדול ביום הכפורים יוכיח דכי אמר פיגול מהימן ור' יוסי סבירא ליה כר"ש בפ' הקומץ זוטא (מנחות דף יד.) דאין פיגול אלא בדבר הנעשה על מזבח החיצון ולמאי דאמר הכא דמודה הוא לפסול ניחא דפיגול לאו דוקא ועוד יש לפרש היינו שלא לשמה ולא נהירא יט): **ומה שלא לשמן** כ) כל שאינו על מזבח החיצון כשלמים אין בו א) משום פיגול אלא הא והא רבנן ולא קשיא כאן בחטאות החיצונות כאן בחטאות הפנימיות חטאות החיצונות פשיטא (לא ב) כתיב בהו וטבל אצטריך סלקא דעתך אמינא הואיל וכתיב 1 ולקח ואי אתי קוף רמי להו אידיה בעי למישקל זימנא אחריתי (ג) כמאן דכתיב וטבל דמי ג) [קמ"ל] להכי לא כתיב וטבל דמשמע הכי ומשמע הכי: רבי שמעון מכשיר בהילוך: א"ר שמעון בן לקיש מודה רבי שמעון בהולכת חטאות הפנימיות שמחשבה פוסלת בהו הואיל ועבודה שאין ד) יכול לבטלה והאמר ה) רבי שמעון כל שאינו על מזבח החיצון כשלמים אין חייבין עליו משום פיגול א"ר (ו) יוסי ברבי חנינא מודה היה לפסול מקל וחומר ומה שלא לשמן שהוכשרו בשלמים פסול בחטאת חוץ לזמנו שפוסל בשלמים אינו דין שיפסול בחטאות (ז) ואשכחן חוץ לזמנו חוץ למקומו מנלן אי מחוץ לזמנו מה לחוץ לזמנו שכן כרת אי משלא (ח) לשמה שכן נוהג בבמה (חיוב) שלא לשמן במאי נוהג בפסח וחטאת פסח וחטאת בבמה לא קרבו ט) ואיבעית אימא הקישא הוא י) שלישי זה חוץ לזמנו פיגול [זה] חוץ למקומו אמר רבא אם תימצי לומר ר' שמעון סבר לה כבריה דאמר י) בין האולם ולמזבח צפון אין מחשבה מועלת בהולכת חטאות הפנימיות אלא מפתח אולם ולפנים ואם תמצי לומר סבר לה כרבי יהודה דאמר תוך עזרה מקדש אין מחשבה מועלת בהולכת סילוק בזיכין אלא מפתח היכל ולחוץ ואם תמצי לומר יא) **סבר** ה) קדושת היכל ואולם חדא היא אין מחשבה מועלת אלא מפתח אולם ולחוץ ואם תמצי לומר ו) תוך הפתח כלפנים אין מחשבה מועלת אפילו ז) פסיעה אחת אלא ח) בכדי הושטת ידו ואם תמצי לומר סבר ט) יא) הולכה שלא ברגל לא שמה הולכה אין מחשבה מועלת כלל: יב) א"ל אביי 2 לאמוריה דרב חסדא בעי מיניה מרב חסדא יג) הולכה בזר מהו א"ל כשרה ומקרא מסייעני 2 וישחטו את יא) הפסח ויזרקו הכהנים את הדם יב) מידם והלוים מפשיטים מתיב רב ששת יג) יא) אזר ב) ואונן

עין משפט נר מצוה

עו א מיי' פ"ט מהל' גזילה ומקדש הלכה ל ג והלכה טו ופ"א מהלכות פסה"מ הלכה כז סמג לאוין שט:

עז ב מיי' פ"ט מהל' גזילה ומקדש הלכה טו ופ"ב הלכה ז סמג לאוין שג:

תורה אור השלם

1. וְלָקַח הַכֹּהֵן מִדַּם הַחַטָּאת בְּאֶצְבָּעוֹ וְנָתַן עַל קַרְנֹת מִזְבַּח הָעֹלָה וְאֶת כָּל דָּמָהּ יִשְׁפֹּךְ אֶל יְסוֹד הַמִּזְבֵּחַ: ויקרא ד, לד
2. וְשָׁחֲטוּ הַפֶּסַח וַיִּזְרְקוּ הַכֹּהֲנִים מִיָּדָם וְהַלְוִיִּם מַפְשִׁיטִים: דה"ב לה, יא

ליקוטים

קדושת היכל ואולם חדא היא. לא לענין קדושה הוא אומר כן, שהרי משנה שלימה במסכת כלים (פ"א מ"ו) עשר קדושות בירושלים זו למעלה מזו ונכללו ביניהם בין האולם והמזבח מקודש הימנו שאין בעלי מום ופרורי ראש נכנסים לשם היכל מקודש ממנו שאין שתויי יין נכנסים לשם, אלא לומר שכל עבודות הכשרות בהיכל כשרות באולם. (מאירי עיוניון ב.) **קדושת היכל ואולם חדא היא.** ונפקא מינה לענין בזיכין, דאם חשב בהלוך הבזיכין אי היכל ואולם חדא קדושה היא אין המחשבה מועלת אלא מפתח אולם ולחוץ שהרי יכול להניח השלחן אצל פתח האולם ואמרינן בפרק קמא דזבחים בהולכה דאפשר לבטלה אין המחשבה פוסלת. ועוד נפקא מינה להא דאמרינן בהקומץ רבה הנכנס להיכל שלא בשעת עבודה סופג את הארבעים, ולענין פורשין בין האולם ולמזבח כדאיתא בפ' טרף בקלפי. (מוס' הרא"ש עיוניון ב.)

שיטה מקובצת

להכי לא כתיב וטבל כו'. וא"ת והיאך ס"ל לומר דלכתוב וטבל ולשתוק מולקת, והא אצטריך (לקמן) [לעיל] (דף ח.) לומר שהאם קבלה לשם חטאת וגם דקבלה טעונה לפון (לקמן דף ממ.). וי"ל דה"ק לכתוב תרתי וטבל עם ולקח: **מודה רבי שמעון כו'.** פרש"י דלאו אורח כו'. וקשה דאמרינן לקמן (דף סב.) שלמים ששחטן בהיכל כשרים וכו' משום שלא יהא טפל תמוד מן העיקר ולא פסלינן משום דלאו אורח ארעא. ועוד דאמרינן התם עובד אדם עבודת רבו במקום רבו, משמע דשפיר הוי אורח ארעא. לכן נראה לומרי דטעמא משום דחטאת טעונה לפון ובהיכל לא הוי לפון, דאפילו למ"ד (לקמן דף כ.) בין האולם ולמזבח קרוי לפון מודה דמביא החלבים ואוליך לפון לא הוי לפון ובי"ש בהיכל עלמו (שמחילות) [שמחילת] ההיכל מפסקת: **והאמר ר' שמעון** וכו'. וקס"ד דפסול שלא לשמו נמי ליתנהו בה וכ"ש פסול דמזן לזמנו דלא יליף כלל משלמים, ולכך פריך לרש לקים. ומשני דמודה לפסול לא מוקי לזמנו מק"ו, ושלא לשמו אית ליה דמודה בה כ"ש. וה"ק דהוי מלי למימר אין בשלא לשמו קיימינן (ולא) בפיגול, אלא דרוצה לתרץ דלא בחוץ לזמנו דאקריבי דלא מקריב לא מודה כ"ש דלא פסול: **א"ר יוסי בר' חנינא.** עי' מוס' לקמן דף קד ע"ב [ד"ה לא]: **ואיבעית אימא הקישא הוא.** עיין מוס' מנחות דף עט ע"א [ד"ה והדר]: **בעי מיניה מרב חסדא.** פי' שאמר לו לאמוריי שישאל מרב חסדא: תוד"ה ומה וכו' ויש לומר דאי הוה פריך הכי הוה עביר ק"ו משנוי בעלים. שאינו בד' עבודות כדין פיגול. וא"ת מ"מ מיהא למיפרך מה לשנוי בעלים שכן פוסל בזריקה עלמה, אלמא בפיגול שאינו לא הא אם פסל מעבודה לעבודה. ותירץ הר"מ דעבדינן ק"ו ממקום, ומה מקום כגון שלמים דשלא לשמן לא פסל בהו מוקי פסול בהו, מקום כגון בהו מוקי פסול בהו, מקום

עין משפט נר מצוה

עח א מיי' פ"ט מהל' גזילה ומקדש הלכה ל ב ופ"ב הלכה ז סמג לאוין שג:

עט ב מיי' פ"ט מהל' גזילה ומקדש הלכה ל ד ופ"ב הלכה ז סמג לאוין שג:

הגהות הב"ח

(א) גמ' פסיגות הא לא כתיב: (ב) שם זימנא אחריתי אימא כמאן: (ג) שם אמר רבי יוסף בר' חנינא מודה הוא לפסול וכו' אלא לשמו: (ד) שם אשכחן כל"ל ותות ' נמתק: (ה) שם אי מלא לשמו וכו' לשמו נמאי: (ו) רש"י ד"ה להכי לא וכו' כחטאות הפנימיות ולא דלישקול:

גליון הש"ם

[גמרא ואבע"א הקישא הוא. עי' לקמן דף ג ע"ב]: רש"י ד"ה **שא"א** לבטלה דלאו אורח **ארעא.** ע' לקמן סג ע"א תוס' ד"ה כן שם: תוס' ד"ה ומה וכו' **או** בזריקה לחודיה. היינו דבש"ב פוסל בזורק לשם אחריס אבל בפיגול אינו פוסל אלא במחשב בש"מ לאכול או להקטיר למחר אבל לא בזורק בשביל מחר. אבל קשה דמה תילוו אלא לשמן יוכיח הא בשלא לשמן ג"כ הכי הוא דפוסל בזורק לשם עולה וא"כ פרכינן מה להנך שפוסלים בזריקה לחודה. אח"ז מלאתי שעמד בזה בלי"ק ומיהו אינו מונן ע"ש: ד"ה הנח"ה וכו' הכי משכחת לה **בפסולים דאם** ירדו **לא** יעלו. עי' לקמן פז ע"א תוס' ד"ה כבש ומנחות נז ע"ב תוס' ד"ה כבש:

מוסף רש"י

שלישי. אם האכל יאכל מבשר זבח השלמים ביום השלישי, ומוקי ליה תנא לקמן במחשב בשעת עבודה לאכול מזבחו ביום השלישי הכתוב מדבר: **זה חוץ לזמנו.** דשליה חוץ לזמן אכילת שלמים הוא: **פיגול.** דכתיב בהיפיה דקרא פגול יהיה קרא יתירא הוא לרבות חוץ למקומו, ומסתברא דאמחשבת חוץ למקומו מוקמינן לה ולא אמחשבת שאר פסולת כגון לשפוך דמו על הרלפה או ע"מ לערבו בדם הפסולין, דדמי לחוץ לזמנו קמרבי בהאי קרא ומוקי לאמחילה דמי לחוץ לזמן (להלן בח.) **בין האולם ולמזבח צפון.** שהוא מערבו של מזבח ובלבד שיהא חלק לפונו של עזרה, אבל מזרחו של מזבח לגד שער נקנור שבו נכנסין לעזרה לא מכשר אפי' חלק לפוני דקיולא קדומיה דהוא מקום דריסה דשרפל וכהניס י"א אמה מקום דריסת שרגל מן השער ולפנים וי"א אמה (עד) [עוד] לגד המזבח מקום דריסת הכהנים (להלן ב.) **קדושת היכל ואולם חדא היא.** וכל עבודות האמורות בהיכל אי הוה שביד לבו בשולם שלפניו מיתכשרי ומקרי אהל מועד (עפ"י עירובין ב.) **לאמוריה.** המתרגם לרבים מה שהוא נוחם לו בשעת הדרשה (תוספה מ.) **ויזרקו הכהנים מידם.** מידם של שוחטים שהם זריס שחזרו וקבלו הדם מיד הכהן המקבל והוליכוהו אל הזורק (יומא מט.):

שינויי נוסחאות

א) נ"א אין חייבין עליו משום (כ"צ וד' א'). וכ"ה להלן בסמוך ובדף מג ב. ומה אליבא דר"י בר' מינה להלן דמודה ר"ש לפסול וכן מיהב בדף מו ב: **ב)** נ"ל דלא בסמוך דמינה להלן דמודה ר"ש לפסול דלא אלא (ש"מ). וכ"ה ברש"י ע"פ ס"פ, ראה להלן אות יג: **ג)** מיתת קמ"ל ליתא בכתה"י ובד"ו ג', לכל בד"ו ב' וג' ליתא, וכן בפרי"ד (ושם קמ"ל דלהכי), וכ"ה בכי"ל אלא שם ליתא הסמוך להכי וכו' עד הפיקלא: **ד)** שאי אפשר לבטלה כל"ל (*ש"מ, וב"ה ברש"י ופרי"ד): **ה)** **סבר ר'** שמעון (כי"ק): בכי"ר ב' ליתא מיתת **סבר:** **ו)** בכתה"י לומר סבר לה תוך. וכ"ה ברש"י: **ז)** נ"א אלא [במקום אפילו] (כי"צ וד' ד"ו), **וכשמכ"י מגיה כלפנינו:** **ח)** מיתות אלא בכדי הושטת ידו ליתא בכתה"י ובד"ו. ולפנינו ע"פ בה"ן: **ט)** רש"י ל"ג מיתת **סבר:** **י)** נ"א **רב ששת** (גליון), וכ"ז עיקר (יעב"ץ): **יא)** מיתת **את** הדם נמתק (ש"מ וב"ה בכתה"י ובמקרא): **יב)** מיתות **את הדם** נמתק (ש"מ וכ"ה במקרא): **יג)** נ"א מפגלת הקס"ד ולח"מ כ"ש פשיטא דלא, וכ"כ במ"כ: **יד)** נ"ל כתי' **בה** (כתה"י, ובש"ב בש"מ): **טו)** נ"א אלא **כתב** ולקח דמשמע נמי קבלה ומדסמיכיה (כי"פ): **טז)** נ"ל אצבעו אונתן (ש"מ): **יז)** לטבילת אצבע כל"ל (*ש"מ): **יח)** ולטבול הסק"ד (שמכ"י): **יט)** מיתת **עבודה** ליתא בכתה"י ובד"ו, וכשמכ"י הגיה כלפנינו: **כ)** **בפירוש הסק"ד** (ד"ו): **כא)** **בחטאות החיצונות** (כתה"י). וכ' הג' הס"מ: **כב)** נ"ל היה (*ש"מ): **כג)** נ"א בקרא אריבא (כתה"י), [בכי"י הוגה מקרא]: **כד)** נ"ל בהולכת חטאות (*ש"מ): **כה)** נ"ל מזבח הצפוני (שמכ"י): **כו)** ולרבי (כי"י פ"), נ"ל ורבי (כי"י וד"ו), נ"ל אי ר"ש בר"י **סבר** (צ"ק וק"נ): **כז)** ס"ל כי עזרה לא חשיב ומן האולם כו' (ש"מ). נ"ל **סבריא ליה** (כי"י): **כח)** נ"ל לזורק (*ש"מ): **כט)** מיתות המוקפות נמתקו ע"פ בה"ן וכן מתקן הס"מ. עי' בהג' ומיתוניס שבמקום הסמקפת שנדפס בשם הרב הגאון המפורסם אב"ד דמדינת פפאלן שמייסב בעוז טעם שאין מן הלוקר למתוק הג"ז זו (גליון). וע"ע בטה"ק דלקמן ס"ב: **ל)** נ"ל דלא הוי פיגול אלא בזריקה (צ"ק). ועי' ס"מ: **לא)** מיתת **או** נמתק, וכ"ל תאמר בחוץ לזמנו שאינו פוסל אלא בזריקה לחודה וי"ל כו' כל"ל (שמכ"י). ונראה מסה הגיה ולא בזריקה לחודיה: **לב)** נ"ל דלא עדיף מאויר (צ"ק): **לג)** נ"ל לתגיה רצ"ע דלקמן (פד ח) **תנן כשם שאם עלו לא ירדו** וכו': **לד)** קטע המוקף נוסף ע"פ בה"ן. וכ"ל וכ"מ דנר' שמסר כאן המיתון וכ"ל וי"ל כגון שיש הפסק בין בהבמה לרצפת העזרה ועי"ל דמודה (וכדלקמן פד ח כתוד"ה זאת), **אי** שיש להגיה בע"א וי"ל דשמא הא דעזרה מקודשת כגון בהו מוקי פסול בהו אינו פוסל בהו מוקי פסול בהו, מקום במזבח היינו כשרים להקטיר עליה אבל פסולים לא ועי"ל דמודה כו' [וכדלקמן פז ח ד"ה כבש מנין]. ועי' רש"ק וח"ג (גליון):